

Kovács Gábor operaénekesrel beszélgettem

Kovács Gáborral, /28/ a szikszói töltőállomás megnyitóján futottunk össze, aki éppen fellépésre készülődött, Kovács Katalin énekelt közösen egy dalt a koncerten. Csupán névrokonok, semmilyen vérségi kapcsolat nem fűzi össze őket, hacsak nem a bel canto... A véletlen találkozásból beszélgetés kerekedett.

Gábor azt mesélte, hogy Ő sokat köszönhet eddigi életében a véletleneknek, például azt, hogy gazdasági-informatikus szakon járt az egyetemre, ahonnan a szikszói önkormányzathoz került, s Füzesséri József polgármester, – aki azért köztudottan művészetkedvelő ember – fölfedezte, □ támogatta, s azóta is teszi ezt. Azt a pályát amit addig csak hobby-szinten művelt, mint –ahogy mondja, "pataki refis"-ként, ahol csak azért járt énekelni az ember, mert szépek voltak a lányok. Véletlen, hogy pont Szikszóra érkezett az-az olasz vendég, aki tételesen nagyon jól ismerte a Puccini Fesztivál igazgatóját, s a polgármester kapacitálására elintézt neki egy meghallgatást.

- Luccában élek, most már négy éve és lassan egészen jól beszélem az olaszt, – mondja szerényen, ahogy az eddigi életéről, sikereiről is beszél. – Napjaim a tanulással és a ma már a fellépésekkel telnek, hiszen egyre többször hívnak.

- **Ki finanszírozza mindezt? Hiszen Olaszországban élni, s ott tanulni az biztosan nem két fillérbe kerül egy magyar fiatalembernek?**

- Eleinte kaptam támogatást, de ma már szerencsére annyi fellépésem, meghívásom van, hogy mindezt magam meg tudom tenni.

- **A hangjából úgy érzem, nem bánta meg, hogy az opera mellett döntött, hiszen ha jól tudom Önt musicalénekesnek is csábította a színpad?**

- Igen ez igaz, de azért ne felejtjük el, hogy aki egy operaáriát el tud énekelni, az mindent énekelhet, akár musicalt, operettet is. Semmiképpen nem bántam meg, hogy az opera lett a főirány.

- **Ki az a példakép, akinek szeretne a nyomdokaiba lépni?**

- Franco Corelli a példaképem, aki olasz születésű volt, aki ma már nem él, de a hangfelvételeken, még mindig megcsodálható gyönyörű tenorja. Családjában nem volt zenész, mérnöknek tanult Bolognaban. Műkedvelő énekes barátja nevezte őt be egy énekversenyre, amit ugyan nem nyert meg, de a zsűritagok biztatására énekesi tanulmányokat kezdett a Pesaro Zenei Konzervatóriumban. Azután pedig világhírű lett.

- **Azért választotta Őt, mert a színpadra kerülésük is mutat hasonlóságot? Ön is műszaki pályáról jött, megnyert egy énekversenyt?**

- Tudat alatt lehet, de ezt még magamnak sem vallottam be. Nem hasonlítgatom magam ehhez a nagysághoz, csak Ő a példaképem.

- **Mi volt eddigi pályáján a legemlékezetesebb fellépés?**

- Két évvel ezelőtt a Csizmás Kandúr című gyermekoperában egyszerre 100 gyerekekkel énekeltem együtt a színpadon. A nézőtérben is gyerekek, mellettem is, fantasztikus élmény volt. Maga az opera nem olyan ismert, mint a meséje, de mégis felemelő volt.

-□□ □ **Mi a cél, az álom, melyik az-az operaház, ahol mindenképpen szeretne énekelni?**

- A Bécsi Operaház az álom. Tudom sok nagyhírű opera van a világon, mindnek jó lenne egyszer a színpadán állni, de az igazi álom, az Bécs.

- **Szerepálom?**

- Mindent szeretnék elékelni, amit a hangterjedelmem lehetővé tesz. Még annyira az elején vagyok ennek a pályának, hogy ma ezt így látom.

-□□ □ **Meddig kell még tanulnia?**

- Nem kell, de a sikerhez elengedhetetlen. Pavarotti azt mondta egyszer, már pályája csúcán, amikor azt kérdezték tőle, hogy meddig tanult énekelni? – Most a koncert előtt fél órával hagytam abba... Így leszek ezzel Én is.

Orosz B Erika

Fotó:OL